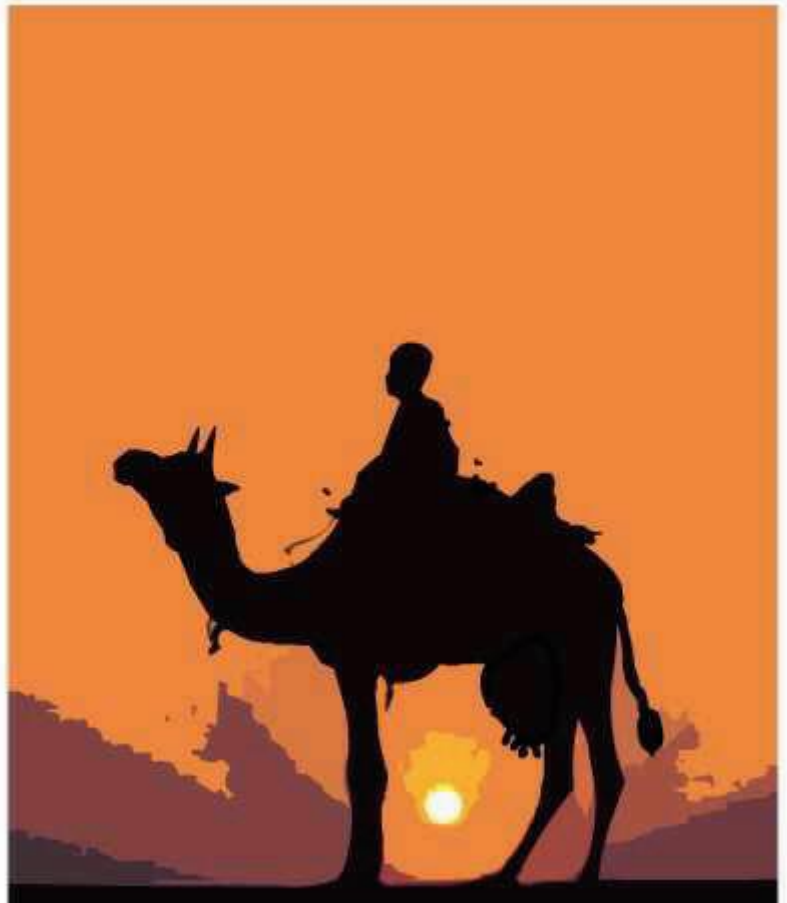

J . W . Q W E R T Y 0 8 / 2 0 0 6

J.W.QWERTY

OBJEV

Malá putyka U kulhavého Toma byla poloprázdná. Na zemi z udusané hlíny ozdobené zaschlými zvratky se místy povaloval rozšlápnutý nedopalek cigarety, sem tam se zaleskl střep z rozbité lahve.

Barman líně postával za pultem a odháněl špinavou utěrkou dotěrné mouchy. V jednom z rohů seděl u stolu obtloustlý obchodník a zaplňoval místnost modravým dýmem ze svého doutníku. U vedlejšího stolu seděli jeho čtyři bodyguardi a pokaždé, když barman práskl utěrkou, zvedli hlavy a pak je zase pomalu nechali klesnout do původní polohy.

Sam řečený Odnikud seděl na jedné z barových stoliček a právě do sebe obrátil třetí skleničku té hnusné, smradlavé pálenky, která však příjemně hřála v prázdném žaludku a dávala ten skvělý pocit zapomnění, jenž se k ránu změnil v příšernou kocovinu.

Ve chvíli, kdy Sam kývl na kulhavého Toma, aby mu nalil další skleničku se s příšerným vrzáním otevřely dveře a dovnitř vstoupil nezvykle upravený muž středního věku. Ve vysokých kožených botách měl pečlivě zastrčeny vyžehlené kalhoty a na sobě čistou košili. Jeho krátce střižené prošedivělé vlasy kryl kovbojský klobouk, hladce oholené tváři dominovaly bystré šedomodré oči.

Obtloustlý obchodník pootočil hlavu směrem k příchozímu a se zájmem a snobsky povytaženým obočím si ho prohlédl. Jeho bodyguardi zasunuli rychlostí blesku vytasené krvelačné kalibry zpět do pouzder a pozorně muže sledovali. Ten pokynul hlavou směrem k tlustochovi a pak pomalu a rozvážně kráčel k baru, kde se usadil na stoličku vedle Sama, který jakoby vůbec nevnímal, že někdo přišel.

Barman Tom dokulhal k Samovi a dolil mu další odlivku kořalky. Pak se otočil k novému zákazníkovi a se slovy „Co to bude?“ dvakrát mrskl utěrkou o barový pult a zvířil na něm prach. Několik vysušených muších tělíček spadlo z baru na zem.

„Dám si dvojitou Whisky, ptát se na trochu ledu je asi zbytečné, není liž pravda?“ odvětil muž a mírně se pousmál.

Barman sklopil oči v sloup, otočil se na patě své dřevěné nohy a odkulhal do skladu.

„Dobrý den mladý muži,“ otočil se muž v klobouku k Samovi „Mohl bych vás pozvat na drink?“

Sam zvedl hlavu a podíval se do mužovy usměvavé tváře.

„Jmenuji se McDonald. Donald McDonald,“ pokračoval muž v klobouku a natáhl k Samovi pravici s pěstěnými, pečlivě zastřiženými nehty „Vy asi budete Sam, že je to tak? Ta milá dáma v hotelu mi řekla, že vás tady nejspíše najdu.“

Sam si vzpomněl na tu starou ukleветěnou babiznu co vede místní hotel a nechápal, jak ji někdo může nazvat milou dámou. V duchu ji proklel, že za ním poslala nějakého dalšího otrapu, aby ho otravoval.

Aniž by hnul brvou, zeptal se „Co chcete Ronalde, nebo jak se k čertu jmenujete?“

„Donald, Donald McDonald. Víte, přicházím za vámi s jednou dost delikátní záležitostí.“

Tlustý obchodník do sebe obrátil zbytek sklenice, s námahou se zvedl a houpavým krokem se šoural k záchodkům. Jeden z bodyguardů hbitě oběhl tloušťku, aby mu podržel z prken sbité dveře, ostatní tři se pustili do hraní karet.

„No dobře Ronalde, vo co k čertu de?“

„Donald... ale to je vlastně jedno. Pane Same, byl jste mi doporučen jedním z členů naší Organizace sjednocených hledačů pravdy neboli OSHP a potřeboval bych...“

Kulhavý Tom rozrazil dveře od skladu takovou silou, že třískly o zeď a belhal se k barovému pultu se zaprášenou lahví Whisky v ruce. Bodyguardi hrající karty ztichli, když však zjistili, že za rozruch může barman, zakroutili hlavami a pustili se opět s vervou do hry.

Z toalet se ozývaly mohutné prdy a bylo zřetelně slyšet, jak sračky pleskají na dno latríny. Bodyguard u dveří si zakryl nos rukávem.

„...potřeboval bych,“ pokračoval McDonald, mezitím co barman naléval whisky do do špinavé skleničky „získat jeden dokument, který by měl pomoci osvětlit důvody katastrofy, která postihla, jak jistě víte, naši dříve tak zelenou Zemi. Jistě také víte, že koluje mnoho zvěstí o tom, co bylo příčinou oné katastrofy.“

„To teda nevím“ řekl bez zájmu Sam.

„Aha. To ovšem mění situaci. Tak tedy: Jsou celkem čtyři teze. Jedna z nich vychází z domněnky, že příčinou tak rozsáhlé devastace byla nukleární válka. Druhá, že příčinou bylo globální oteplování a takzvaný Skleníkový efekt a třetí...“

„Hele Ronalde, nech si ty kecy a přejdi k věci, než ti tady usnu“ skočil mu Sam do řeči.

„Ehm, tedy...“

Z latríny se ozvala mohutná exploze. Dřevěné dveře odlétly i s bodyguardem, který stál před nimi. Tlaková vlna sfoukla třem bodyguardům karty ze stolu a pročísla jim pěšinky. McDonaldovi shodila z hlavy klobouk a rozmetala po celé místnosti kupu sraček.

Kulhavý Tom chvíli stál s otevřenou pusou jako opařený, pak vztekle praštil lahví o zem a když viděl že se nerozbila, tak si oddychl, ale pak z plna hrdla zařval „Kolikrát budu krucinál opakovat, že na hajzl se nechodí s otevřeným ohněm!“

McDonald zvedl špinavou sklenici s whisky k ústům a když viděl, jak je ušmudlaná, opět ji s nechutí položil se slovy „Myslím, že bychom měli pokračovat v mém hotelovém pokoji.“

Pokoj s překrásným výhledem na pustinu byl zařízen skromě a překvapivě čistý. Donald McDonald vyšel zpoza paravánu, který odděloval koupelnu - džbán s vodou a oprýskaný lator - od zbytku pokoje. Opět jako ze škatulky a po zápachu nebylo ani vidu ani čuchu.

Sam seděl na židli vedle rozvrzané kovové postele. Přemýšlel, jestli to bylo začínající kocovinou nebo se mu dnes zdála ta stará baba Hiltenová opravdu milejší, když mu dole v recepci nabídla, že mu vypere hovny pořádně pláště a v duchu se smál čtyřem gorilám, kteří si teď budou muset najít nového šéfa.

„Víte,“ začal opět McDonald „můj přítel profesor Parkinson mi řekl, že mi můžete pomoci. Řekl, že se v pustině vyznáte jako nikdo jiný. A říkal také, že vy jediný mi můžete pomoci najít předválečný kryt, který je tady někde v okolí.“

„To jsou jen báchorky Ronalde.“

„Nikoliv! Jsem přesvědčen, že předválečné kryty existují. A až ho najdeme, bude to důkaz, že teorie nukleární války je správná.“

„Říkám vám, že je to celé nesmysl!“ řekl Sam a složil bolavou hlavu do dlaní. Grci a trochu ublíkl na podlahu.

„A ten nesmysl vám vynese 25 tisíc postapo babek.“ usmál se McDonald a odhalil svůj zářivě bílý chrup

Byla to jedinečná šance, jak vypadnout z tohoto zapadákov.

Písečná bouře dosahovala vrcholu. Vembloudi ležící u vchodu do jeskyně podřimovali, občas některý z nich ze sna zamručel.

Donald McDonald o Sam Odnikud seděli na chladivém kameni a sledovali stíny na stěnách, které vrhala malá lampa.

„Profesor Parkinson mi říkal, že Sam není vaše pravé jméno.“ přerušil hučení bouře McDonald.

„Hm.“

„Říkal, že vás našla obchodní karavana polomrtvého uprostřed pouště.“

Sam si vybavil vzpomínky, které jakoby byly první v jeho životě. Když se ho ptali, jak se jmenuje, chtěl jim to říct, ale řekl jen „Jsem...“. Vůdce karavany byl trochu nahluchlý a tak si to přebíral po svém a jméno už mu zůstalo.

„...nechali.“ Přerušil Samovy myšlenky McDonald.

„Co ste říkal?“

„Že vás pak nechali v Lást Vegáč“

„Hm.“

Ano chvíli s nimi Sam cestoval jako ochránce karavany, ale pak přišly špatné časy a obchodníci z karavany si už nemohli dovolit živit další hladový krk a nechali ho v Lást Vegáč - městě zlodějů, rváčů, podvodných obchodníků a hazardních hráčů.

Tam se Sam chvíli potloukal a nechal se najímat na nejrůznější „práce“, pokud se to tak dá nazvat.

Bouře slábla a vembloudi se začali vrtět a mručeli čím dál tím častěji.

„Musíme je podojit,“ řekl Sam a kývl hlavou směrem k vembloudům „s plnými vemeny nemůžou utíkat a trochu mlíka nám přijde vhod.“

S těmito slovy stoupl a přešel k vembloudům. Sundal z Yupy - svého vemblouda - plechovou várnici a pobídl ji. Yupa si odfrkla, souhlasně zamručela a postavila se.

„No tak Ronalde, přece nechcete, abych to dělal všechno sám“ a podíval se významně na druhého vemblouda.

„Jmenuji se Donald,“ řekl si McDonald spíš pro sebe a s nechutí se vydal k Samovi a vembloudům.

Slunce už bylo vysoko a sužovalo vše živé svými nemilosrdnými paprsky. Kapka vody by se vypařila dříve, než by dopadla na vyprahlou zem. Dvě řádky klikatých stop vedly k nejvyšším dunám, tvořícím reliéf obzoru. Nehybný obzor rozdělující okrově hnědé moře písku od sytě modré oblohy bez jediného mráčku byl narušen pouhými dvěma postavičkami jedoucimi na vembloudech Yupě a Zumě.

„Nevrťte se Ronalde,“ prohodil Sam hlasem tlumeným tlustou rouškou „Zuma je z vás nervózní.“

„Vám se to řekne,“ odpověděl McDonald a ve snaze poškrábat se na zadnici málem spadl ze sedla. Zuma zabručela a zavrtěla hlavou, až jí zapleskaly uši. „Vy nevíte co je to opružená vyrážka. A vůbec nemáte ani tušení, jak to svědčí! Kdybych měl u sebe alespoň zásyp.“

„No jo porád. Kdo měl tušit, že ste alergickéj na vembloudí mlíko?“

Sam zatáhl za oprat' a donutil Yupu zastavit. Setřel si dlouhým rukávem jemný písek ze skel prachotěsných slunečních brýlí. McDonald se pokusil také zastavit, ale jen donutil Zumu, aby zrychlila z chůze na klus.

„Kolikrát vám mám říkat, že musíte zatáhnout jemně a pomalu,“ Samův smích zanikl v roušce. „Támhle v údolí sou mraveniště. Mravenci vám s tou vyrážkou pomůžou.“

„To jistě, nejspíš mě posadíte do mraveniště a necháte je, aby mi sežrali vyrážku i se zadnicí.“

„Jo i s prdelí.“ zopakoval Sam a opět se zajíkl smíchem.

Zastavili kus od od mraveniště, vysokého úzkého kuželu s mnoha otvory.

Sam seskočil z Yupy, vytáhl z jedné torny zavěšené na Yupě kousek masa a pohodil ho směrem k mraveništi. Z druhé torny vytáhl velkou prázdnou sklenici se širokým šroubovacím víčkem a čekal.

Po chvíli se v jedné z děr objevila lesklá hlava velkého pouštního mravence. Mravenec zamával tykadly v horkem se tetelícím vzduchu a rozběhl se ke skoro už upečenému masu.

Když byl u něj, ozval se ostrý kovový zvuk, jak Sam hbitě vytáhl dlouhý nůž a jedinou ranou odsekl obřímu mravenci hlavu. Druhým švihem odsekl zadeček a zavřel ho do sklenice. Rychle doběhl k Yupě a vyhoupl se do sedla.

„A teď rychle pryč, než začnou vylejzat. Určitě stihnul vypustit nějaký ty posmrtný feromóny a v mraveništi už to vře.“

A měl pravdu. Jen co odcválali, vyrojili se mravenci ze všech děr tak rychle, že z dále na vrcholku duny vypadalo údolí jako rozbouřené černé jezero. Než ale mravenci stačili zavětřit, byli už Sam a McDonald dávno za obzorem.

„Tak co?“ zeptal se Sam a přihodil trochu vembloudího trusu do ohniště.

„Měl jste pravdu pane Same, vyrážka ihned zmizela a nesvědčí“

„Tak to zabralo rychlejc než sem čekal.“

„Kde se tady u svatýho Dyndy vzali tak velcí mravenci?“

„To nevím. Sou tady odjakživa.“

„Že z nich šel ale strach, což? A jaká mají obrovská kusadla! Musím si to ihned zapsat do deníku. Tihle mravenci, jak že byli velcí? 40, 50 centimetrů? by mohli zajímat profesora Dervina.“

„Velcí říkáte? Tak to jste ještě neviděl škorpióny.“

Vembloudí trus praskl a vyloudil v ohni pár jiskřiček. Na obzoru padala jedna z tisíce hvězd, které blikaly na chladivě temné obloze. Noční poušť se probouzela k životu.

„Ááá to pálí, toto pálí,“ skučel McDonald jedoucí v sedle Zumy.
„A kdo vám říkal, že si máte na prdel napatlat celou lahev.“
„Měl jste mě upozornit, že je to mravenčí kyselina!“
„A co by to jako mělo bejt? Mravenčí chcanky?“
„No já nevím, měl jste mi to říct. Jau au. Není na to něco?“
„No jo. Je.“
„A co prosím vás? Proč jste mi to ještě neřekl?“
„No, vembloudí mlíko.“

Hledání na úpatí Velké hory bylo úmorné. Úmornější než úmorné vedro. Yupa a Zuma spokojeně pochrupevaly schované ve stínu velkého balvanu. Od nozder jim odletovaly obláčky písku. Donald McDonald a Sam hledali stopy něčeho, co by alespoň vzdáleně připomínalo vchod do nitra hory, ve které se údajně ukrýval předválečný kryt. Taková blbost! McDonald by řekl pošetilost! Ale právě z jeho pošetilosti se tady teď museli pařit. V horku. Na nemilosrdně pálicím slunci, které vysávalo ze všeho živého poslední tekutiny.

Kolik takových hor už za poslední týdny prohledali? Kolik jich ještě budou muset prohledat?

„Je to tady! Já to věděl! Já to tušil!“ křičel McDonald „Vidíte ten reliéf? Vidíte to Same?“

Sam viděl. Nenápadný, téměř neznatelný obrys obdélníkového stínu v zapadajícím slunci. A proláklinu zasypanou snad tunou písku, který budou muset odházet.

Na Sama padla únava předchozích dní. Ruce měl plné mozolů od hrabání. Lopata byla na okraji nezvykle lesklá a Sam by se vsadil, že je o dobrých 15 centimetrů menší než předtím. Síla tisíců zrníček písku ji obrousila a vytvořila na jejím okraji ostrou čepel. Byli však téměř u cíle. Písek ukrýval vstup do tunelu, který evidentně nebyl přírodního původu. Obdélníkový vstup pokračoval obdélníkovou chodbou, která poskytovala velmi příjemný chládek.

„Je to tady! Určitě je to tady!“ vykřikoval opět McDonald a nebyla na něm vidět jediná známka únavy. Jen ta košile a kalhoty už nebyly tak nažehlené jako dříve. A tvář pokrývalo několikadenní strniště a tlustá vrstva potu a špíny.

„Vzadu je sice tma jak v hrobě a není vidět ani na krok, ale určitě je to tady!“ šmátral kolem zdi až narazil na plechová dvířka. Otevřel je a zatáhl za páku. Světla na stěnách zablikala, pár žárovek prasklo, ale přesto chodbu zalilo umělé světlo. Sam s námahou vstal a vydal se za nadšeně poskakujícím McDonaledem.

Chodba byla dlouhá, po chvíli se stočila doleva a ústila do prostorné síně. Vpravo byly mohutné ocelové dveře a na nich velkým žlutým písmem napsáno V15.

„Děkuji vám pánové.“ ozvalo se znenadání za Samovými a McDonaldovými zády.

„Cože? Profesor Parkinson? Osobně?“ udivil se McDonald.

„Budu vás muset požádat, abyste odložil zbraně pane Odnikude a Vy pane McDonalde laskavě také, pokud u sebe nějaké máte. A nenuťte mě použít sílu,“ profesor Parkinson pokynul rukou a za jeho zády se ze záhybu chodby vynořilo osm námezních nájezdníků s automatickými zbraněmi. „Musím vám pogratulovat pane Odnikude, ti pouštní mravenci dali mé soukromé armádě pěkně zabrat, ačkoliv jsem jim sehnal to nejlepší vybavení. Naštěstí se mi s několika muži podařilo uniknout. Doufám, že obyvatelé Vaultu nebudou klást odpor, když jim budeme brát jejich vybavení a zásoby. A pokud ano...“ profesor Parkinson se zašklebil a vytáhl ze záhybu tuniky zbraň, kterou Sam ještě nikdy předtím neviděl.

„Pane Kirku, pane Daglesi, doprovodte prosím pány McDonalda a Odnikuda ven a postarejte se o jejich...ehm pohodlí.“

Dva hromotluci s automaty přistoupili k Samovi a McDonaldovi a šťouchli je do zad. Procházeli chodbou směrem k východu.

„Lopaty. Vemte sebou. Budete je potřebovat. Hehe.“ řekl u východu Kirk.

Sam a McDonald vzali lopaty a vyšli na palčivé slunce. Kirk a Dagles je občas dost necitlivě udeřili než došli k jednomu z obrovských balvanů na úpatí.

„Kopej!“ zachroptěl Kirk a ušetřil Samovi ránu pažbou automatu do obličeje. Sam upadl na záda. Pak pomalu vstal a zvedl lopatu.

„Jak chceš.“ řekl Sam polykajíc krev, která se mu řinula z rozbitých rtů a dásní. Pak se zašklebil, zachrochtal a pískl. Chvilí se nic nedělo a pak se za stěnou balvanu ozvalo hrozivé zabručení a objevila se běžící Yupa. Dagles se sotva stihl otočit, když ho Yupa srazila do prachu. Ve stejnou chvíli máchl Sam lopatou a ostrou hranou prořízl Kirkovi krkavici. Během chvíle bylo dokonáno.

Slunce už se zpola topilo v rudě zbarvených dunách, když Sam s McDonaldem uháněli na Yupě a Zumě daleko od Velké hory.

„Trochu je mi líto, těch lidí ve Vaultu,“ prohodil po chvíli McDonald.

„Dva proti sedmi sme neměli žádnou šanci.“

„Určitě po nás půjdou, až zjistí, že jste dva z nich zabil.“

„Jen žádnéj strach, znám jedno hódně velký mravenišť. Rači mi řekněte kam teď vyrazíme, Ronalde?“

„No. V jedné ročence OSHP jsem četl, že na severu za Velkou pouští žijí lidé tak jako dříve a že je tam i preapofauna a flóra, velká města, lesy plné zvěře, řeky a jezera plná ryb...a mimochodem, jmenuji se Donald.“

„Dyt' já vim... Ronalde.“